

АДЕЛБЕРТ ФОН ШАМИСО НАЕСЕН

Превод от немски: Венцеслав Константинов, —

chitanka.info

Ниско пълзи изнурено бледото слънце,
Есенно-златистожълти са цветовете на шумата,
жали
Полето наоколо, вече оголено, бавно мъглите се
стелят
Над сухи стърнища.

Виж, есента приближава и скоро след нея
Ще допълзи и коварната зима, ще смръзне
животът;
Да, остарява годината, тъй остарял се усещам и аз
Самият!

Мила, с боязън ме гледаш, недей да се плашиш;
Виж, косите са бели, очите
Отслабнали; макар и сърцето горещо да бие в
гърдите,
Аз зъзна!

Наближи ли ме демонът, нека го гледам право в
очите:
Наистина, страх не ми вдъхва, да дойде,
Не ще да ме грабне безпаметен, искам
Да го разгледам и опозная.

Нека горчилката, тази последна, за миг да изпия,
А не да се влача, отдавна мъртвец и забравен,
След като, пленен със сили, нявга върху земята
Следи съм оставил.

Ах, кръв избликва от скъпото мое сърце:
Имай смелост, силна бъди; ще зарасне дълбоката
рана,
Пречистен и свиден ще скъташ лика ми в сърцето
си,

Нетленен навеки.

1837

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.